

Успамінае пра мінулае толькі той, у каго ёсць уласная гісторыя. Больш таго, гэтая гісторыя павінна ўзбагачаць чалавека і быць пазітыўнай, а ў дадатак – актыўным чынам звязвацца з сённяшнім днём. Успамін пра пазітыўныя падзеі ўласнай гісторыі мае сваю працяглую традыцыю ў духоўным плане. Успаміны з’яўляюцца багаццем чалавека і грамадства, у якім жыве чалавек. У сённяшнім нумары нашай газеты мы прыгадаем пра святы: гадавіну асвячэння катэдральнай базылікі ў Гродне, (яе асвяцілі 5 снежня 1705 года) і пра 3 снежня – успамін пра яе заступніка св. Францішка Ксаверыя. Гэтая святыня паўстала ў 1678 – 1705 г.г., калі ў Гродне працавалі езуіты. Варта зазначыць, што Езусовае таварыства пачало існаваць згодна з патрабаваннямі часу. У адпаведную пару Бог абуджаў у нашай гісторыі індывідуальнасці, якіх мы можам акрэсліць як нашых правадыроў і настаўнікаў. Адным з іх быў выдатны езуіт св. Францішак Ксаверый. Спачатку ён праславіўся як місіянер у Індыі. Там гэты манах развіў місіянерскую дзейнасць, навяртаючы на каталіцкую веру тысячы людзей. Яго нага, як першага місіянера з Еўропы, ступіла на японскую зямлю. Таму св. Францішак быў абвешчаны галоўным заступнікам каталіцкіх місій. Ён стаў таксама апекуном цяперашняй гродзенскай катэдры – сэрца нашай дзяржавы. Паглыбляючыся ў яе багатую гісторыю варта ўспомніць, што першая св. Імша была цэлебравана ў 1700 годзе ў касцёле, які яшчэ будаваўся. 5 снежня 1705 г. хэлмінскі біскуп Тэадор Патоцкі ажыццявіў кансэкрацыю святыні. Ва ўрачыстасці прыняў удзел кароль Аўгуст II і цар Пётр I.

†

Святыня, а з ёй і вернікі перажылі нялёгкае часы, калі на працягу 30 гадоў заставаліся без пастаяннага святара. У гэты перыяд людзі збіраліся ў касцёле кожную нядзелю. Яны ставілі на алтар келіх, імшал, клалі арнат, запальвалі свечкі і пачыналі набажэнства без ксяндза. Яны чыталі Святое Пісанне, спявалі песні, хадзілі ў працэсіі. Божы Провід здзейсніў так, што менавіта ў 1988 г. ізноў пачалося адраджэнне як парафіі, так і культуры цудоўнага абразу Кангрэгацкай Божай Маці, які знаходзіцца ў касцёле. У 1988 г. кс. Тадэвуш Кандрусевіч, цяперашні мінска-магілёўскі Мітрапаліт стаў пробашчам парафіі. Менавіта 3 снежня 2009 г. у дзень успаміну пра св. Францішка Ксаверыя ён ажыццявіў Эўхарыстыю ў катэдральнай базыліцы ў Гродне. Сотні людзей і дзяцей сабраліся там вечарам, каб разам з арцыпастырам адчуць дух Адвэнту, дух радасці і чакання прыходу Збавіцеля, каб павіншаваць арцыбіскупа Тадэвуша Кандрусевіча з 20-ці годдзем

атрымання ім біскупскай сакры і пажадаць яму ўсяго самага найлепшага. Мітрапаліт, дзякуючы за сардэчныя словы ўдзячнасці вернікаў за гэтыя гады душпастырскай паслугі, звярнуўся да ўсіх сабраных, каб яны не забыліся пра гады сумеснага будаўніцтва Касцёла на Гродзеншчыне, каб заставаліся верныя Богу і прынялі Яго як свайго Творцу і Пана, а ў сваім жыцці былі верныя крэду: “Хто ж, як Бог”.

Цяпер меншая базыліка ў Гродне, а гэты статус надаў святыні Ян Павел II 15 снежня 1990 г., чакае заканчэння апошняга этапу абнаўлення галоўнага алтара. Хоць пажар у ліпені 2006 г. прынёс непапраўныя страты, але спецыялісты з Польшчы і Беларусі прыкладваюць усе намаганні, каб святыні было вернута яе ранейшае харавство. Адрэстаўраваную верхнюю частку галоўнага алтара можна будзе ўбачыць ужо на святы Божага Нараджэння. Спецыялісты сцвярджаюць, што пройдзе яшчэ больш чым паўгода, перш чым інтэр’ер касцёла прыме свой даўнейшы выгляд. Але для вернікаў знешні выгляд не такі важны. Я сказала б, што іх прыцягвае неадольная сіла духа веры, якой прасякнуты мury гэтага касцёла, яе алтары, незлічоныя фігуры і абразы святых – гэта адна з таямніцаў дадзенай святыні. А калі важкі голас святара закліча вернікаў праслаўляць Пана, то затрымцяць сэрцы і старэйшых, і малодшых і паўстае адна вялікая жывая супольнасць вернікаў. Хрысціянскі свет адчувае гэтую супольнасць і адзінства асабліва падчас Адвэнту, паколькі яго дух з’яўляецца духам надзеі і радаснага чакання. Таму няхай западуць у сэрцы вернікаў словы Яна Паўла II: “Памятайце пра тое, каб Адвэнт і ўвесь год былі часам плённага пошуку Хрыста ў літургіі, у малітве, у Божым слове, у сакрамантах, у штодзённым жыцці і ў іншым чалавеку. Не бойцеся Хрыста, не палухайцеся адкрыць яму “дзверы” вашых сэрцаў. Усвядомце сабе, што гэта ёсць час нашага асабістага адвэнту. Здолейце суцішыцца, увайсці ў сябе і прыняць мудрыя, згодныя з Божай воляй, рашэнні”.

Ніколі не забывайце пра дарогі, якія вядуць да нашай гродзенскай катэдры. Яна кліча нас пры ўваходзе надпісам: “Sursum Corda” (“Угару - сэрцы”). Там – наступнікі: Пётр, Ян, Якуб. Там чакае нас Хрыстус у сваіх сакрамантах, асабліва ва Эўхарыстыі. Ён чакае нас са сваім Евангеллем, а благаслаўлены будзе той, хто слухае Божае слова і зберагае яго ў сваім сэрцы. Там у сакрамантах сам Езус дапамагае нам на шляху да святасці. Там чакае нас Кангрэгацкая Божая Маці, каб выпрасіць у свайго Сына новы цуд – цуд духоўнага адраджэння. Яна чакае, каб мы з Яе дапамагай маглі, як заклікаў Бэнэдыкт XVI, адкрыць свае сэрцы для Хрыста, бо Ён не забірае нічога, а толькі дае.

Скарб Мінулага і рэчаіснасці

Аўтар: Іаанна Немчыноўская
14.12.2009 09:13

Прывітальнае слова арцыбіскупа Тадэвуша Кандрусевіча падчас урачыстай св. Імшы ў Вялікай катэдрале ў Мінску ў пераходны тыдзень. Цяпер гэта асабліва, калі з пачат

Святыя Імшы - у катэдрах Вялікай і Сьвятой Спасаўскай: **7.30, 9.00, 12.00, 15.00, 16.30, 19.00, 21.00;**

у іншыя дні:

7.00, 8.00, 9.00, 12.00, 17.30, 19.00.

У кожны панядзелак у 19.00 цэлебруецца св. Імша за памерлых, а ў кожную суботу ў 19.00 св. Імша за памерлых. З 29 лістапада б.г. кожны чацвер у 21.00 цэлебруецца св. Імша ў Вялікай катэдрале ў Мінску, а літургія Божага слова - па-ру